

Izhaja trikrat na teden v šestih izdajah, in sicer: vsak torek, četrtek in soboto, zjutranje izdaje opoldne, večerno izdaje pa ob 3. uri popoldne, in stane z uredniškimi izrednimi prilagami ter s „Kazipotom“ ob novem letu vred po pošti prejemana ali v Gorici na dom pošiljana:

Vse leto 13 K 20 h, ali gl. 6-60
pol leta 6 „ 60 „ 3-30
četr leta 3 „ 40 „ 1-70
Posamične številke stanejo 10 vin.

Naročnino sprejema upravništvo v Gosposki ulici št. 11 v Gorici v «Goriški Tiskarni» A. Gabršček vsak dan od 8. ure zjutraj do 6. zvečer; ob nedeljah pa od 9. do 12. ure. Na naročila brez doposlane naročnine se ne oziramo.

Ogledi in posilnice se računijo po petih vrstah, če tiskano 1-krat 8 kr., 2-krat 7 kr., 3-krat 6 kr. vsaka vrsta. Večkrat po pogodbi. — Večje drke po prostora. — Reklame in spisi v uredniškem delu 15 kr. vrsta. — Za obliko in vsebino oglasov odklanjamo vsako odgovornost.

Naročnino in oglase je plačati loco Gorice.

SOČA

»Vse za omiko, svobodo in napredek!« Dr. K. Lavrič.

Uredništvo

se nahaja v Gosposki ulici št. 7 v Gorici v I. nadst. Z urednikom je mogoče govoriti vsaki dan od 8. do 12. dopoldne ter od 2. do 5. popoldne; ob nedeljah in praznikih od 9. do 12. dop. Upravništvo se nahaja v Gosposki ulici št. 11.

Dopisi naj se pošiljajo le uredništvu.

Naročnina, reklamacije in druge reči, katere ne spadajo v delokrog uredništva, naj se pošiljajo le upravništvu.

„PRIMOREC“

izhaja neodvisno od »Soče« vsak petek in stane vse leto 3 K 20 h ali gl. 1-60.

«Soča» in «Primorec» se prodajata v Gorici v tobakarni Schwarz v Šolski ulici in Jellersitz v Nunski ulici; — v Trstu v tobakarni Lavrenčič na trgu della Caserma in Pipan v ulici Ponte della Fabbra.

Odgovorni urednik in izdajatelj Ivan Kavčič v Gorici.

(Večerno izdanje.)

»Gor. Tiskarna« A. Gabršček (odgov. Iv. Meljavec) tiska in zal.

Delegacije.

Kakor že sporočeno, so začele delegacije zborovati v torek 6. t. m. Prvo sejo je otvoril minister za vnanje stvari, grof Goluchowski, po 4. uri pop. ter je naprosil barona Helferta, naj prevzame starostno predsedništvo. Baron Helfert je pozdravil delegate ter proglasil 38. sesijo državnoborske delegacije otvorjeno. O volitvi predsedništva je bil s 46 glasovi izvoljen predsednikom delegat dr. Baernreither, 9 listkov je bilo praznih. Predsednik dr. Baernreither se je, prevzemši predsedništvo, najprej zahvalil na izvolitvi, ter je potem omenjal, da so se letošnje delegacije sestale v času važnih političnih dogodkov. Izrekel je željo, da bi se se v bodoče ohranil mir ter izrazil upanje, da se bodo še nadalje gojile in branile izkušene garancije miru. Omenjal je reform vojnega ministerstva ter sklepanja gospodarskega razmerja z drugo državno polovico, ki ne spada sicer direktno v kompetenco delegacij, ali ta vprašanja spopolnjujejo politično sliko, ker se dotikajo bodočnosti in moči naše države kakor veselite. Vsi ti vzroki podajajo letošnjemu zasedanju delegacij resno in velevažno lice. Zaključuje svoj govor se je predsednik spominjal našega vladarja ter je pozval delegacije, da vsklikne istemu trikratni »Vivio!«

Na to je bil izvoljen podpredsednikom delegacije s 55 glasovi delegat grof Vetter v. d. Lilie. V verifikacijski odsek so bili na to voljeni delegati: Barwinski, dr. Conci, deželni grof Fürstenberg, Kaftan in knez Starhemberg; v peticijski odsek pa Barwinski, dr. Dyk, grof Dürckheim, Kleweein, Korcian in grof Merweldt.

Del. Dobernig in tov. so interpelirali min. za vnanje stvari glede stanja kolodvora v Pontebi in so pozvali ministra, naj radi gradnje novega kolodvora stopi v dogovor z laško vlado. Del. Sylvester in tovariši so interpelirali radi treh avstrijskih Nemcev v Carigradu, ker jim je tamjnji avstro-ogerski konzulat zapretil, da jim oareče svojo varstvo, ako ne izstopijo iz odbora nekega društva nemških podanikov.

Del. Kleweein in tov. so interpelirali radi nakupovanja konj od strani Angležev v naši državi ter so pozvali ministra za vnanje

stvari, naj prepove izvažanje konj iz naše države, ker bi sicer utegnili nastati nevarnost, da bi naša država v slučaju vojne ostala brez konj.

Posl. Vuković in tov. so interpelirali min. za vnanje stvari, kake korake je ukrenil in kaj je dosegel v stvari, v kateri so ga posl. Biankini in tov. že lani interpelirali. Lanska Biankinijeva interpelacija se je namreč bavila s to zadevo: Angleška vlada je bila več avstrijskih podanikov, med njimi večino Hrvatov, po krivici izgnala iz Transvaala, vsled česar so Biankini in tov. pozvali ministra, naj izposluje od angleške vlade, da tem prognancem izplača primerno odškodnino. Dalje so interpelirali del. Vuković in tov. ministra za vnanje stvari glede sledeče zadeve: Neka v Buenos Airesu nahajajoča se trgovska tvrdka, katero vodi neki Dalmatinec, je hotela stopiti v trgovinsko zvezo z avstro-ogerskimi tvrdkami; tamošnji konzulat pa je dal o tej tvrdki neugodne informacije. Interpelantje so zahtevali, naj se — v slučaju, da so te informacije krive — da dotični tvrdki zadoščenje. Del. Vuković in tov. so se interpelirali državnega finančnega ministra radi odvetja postnega debita za Bosno Hercegovino listu „La pensée slave“, izhajajočemu v Trstu. — Vprašali so ministra, iz katerih vzrokov se je izdala ta odredba in da li hoče isto kmalu odpraviti? Slednjič so interpelirali isti delegatje državnega finančnega ministra v stvari neke deputacije bosanskih trgovcev, ki je pod vodstvom nekega bosansko-hercegovinskega uradnika došla v Budimpešto v svrhu pospeševanja trgovine med Bosno-Hercegovino in Ogersko. Interpelantje so izrazili željo, naj bi se v bodoče izogibali takim dogodkom, ki pričajo o protetiranju jedne državne polovice na škodo drugi.

Njeg. Vel. cesar je sprejel v sredo predp. v budimskem kraljevem dvoru najprej delegacije državnega zbora. Predsednik iste, dr. Baernreither, je povdarjal v svojem nagovoru, da hoče delegacija dole jej predloge vestno proučiti in po dolžnosti rešiti. Že leta sem utrjene podlage naši vnanji politiki so se izkazale in so zagotovile mir snujočim narodom. Ugled države v svetu evropskih

držav ni le nezmanjšana, ampak se večja po spoštovanju do častiljive glave Njeg. Veličanstva. Nekaljen nadaljnji obstanek teh mirovnihi podlag, ohranitev in razširjenje upliva monarhije v smislu miru in kulture: to je vroča želja vseh. Dolžnost delegacije pa je tudi, da dobro preračuna žrtve, katere je doprinesiti za skupne stvari. Na to je omenjal dr. Baernreither važnost trgovinskih pogodb, katere je obnoviti, in je povdarjal potrebo, da se ekonomske sile obeh delov monarhije spoje v trajno zvezo. Čim se uredi ti gospodarski odnosi, bomo tem laglje spoznavali neplodnost marsikaterega prepira ter odstranimo istega, ki se v naših notranjih stvareh postavlja med nas in nas ločuje. Dr. Baernreither je zaključil: Polni zaupanja gledajo vsi narodi te države na posvečeno osebo Vašega Veličanstva, kakor zaščitnika miru, v neomajljivi zvestobi se čutiljo združene z dinastijo ter se klanjajo v hvaležnosti pred neutrudno skrbjo, ki jo Vaše Veličanstvo milostno obrača vsem narodom države. Isti prosijo blagoslova z nebes na predrago glavo Vašega Veličanstva.

V svojem odgovoru se je cesar zahvalil na zagotovilih udanosti. Od lanskega zasedanja delegacij se splošno politično položeno ni bistveno spremenilo. Njegovo in njegove vlade neprestano prizadevanje je obrnjeno gojenju tesnega razmerja do naših zaveznikov ter zaupnih odnosov do vseh drugih vrst. Izlasti pa naše prijateljsko sporazumljenje z rusko državo glede dogodkov v bližnjem Orijentu povspešuje nadaljni obstanek miru in reda v onih krajih. Potem je omenjal cesar pohvalno nastopa naše mornarice v Kitaju. Vojna uprava mora letos staviti povečane zahteve za nabavo artilerijskega materiala, reorganizacijo artilerijskega orožja in za zboljšanje hrane vojaštvu. Vojna mornarica stavlja večje zahteve vsled množenja personala in za gradbo ladij. Ali vsi ti izdatki so stisnjeni v najožje meje. Gospodarski odnosi Bosne in Hercegovine se redno razvijajo dalje in tudi v bodočem letu se izdatki uprave teh dežel pokrijejo z lastnimi dohodki. Uverjen (tako je zaključil cesar) da se svojih nalog lotite z navadno patrijotično gorečnostjo, spremljam Vaše delo s svojimi

najboljimi voščili in Vam kličem od srca: Dobro došli!

Eksposé grofa Goluchowskega povdarja koj s početka, da so odnosi naše države na zunaj najboljši, kar kaže zadoščenje splošni potrebi miru. Trozveza, ki skonečuje meseca maja 1902., se bliža obnovitvi. Vsi trije kabineti (to je avstrijski, nemški in laški) so si že dali nekaka zagotovila, da se trozveza obnovi v polni veljavi, kakor obstoji. Trozveza pojde tudi v prihodnosti za svrhmi miru itd.... Na dolgo in široko je govoril potem o posameznih pojavih zunanje politike, omenjal sporazumljenja med Italijo in Francijo, kateri državi sta poravnali poprejšnje medsebojne difference, se spominja ugodnih odnosov med Avstrijo in Rusijo, ki postopata solidarno gledé na balkansko vprašanje, kar je obravnaval obširneje, se dotaknil tudi Grške in končno prisel na znano dogodko v Orijentu. Gledé trgovskih pogodb, ki se imajo obnoviti, je zagotovil minister za zunanje stvari, da bo obratjal na to stran vso svojo skrb. Povdarjal je tudi potrebo sporazuma z Ogersko.

Kramar je omenjal, da svoječasní govor Bülowa gledé trozveze se le malo loči od ekspozeja Goluchowskega. Odkar je zvezana Avstro-Ogerska z Nemčijo, se pojavlja pruska politika sistematično na škodo Avstrije. Govornik je mnenja, da prijateljski in iskreni odnosi z Rusijo so jedno izmed najboljših jamstev za vzdrževanje miru in pozicije Avstrije nasproti evropski politiki. Sylvester je zadovoljen s poročilom ministra za zunanje reči, ker obnovitev trozveze je važna. Odbruje prizadevanje avstro-rusko gledé vzdrževanja miru na Balkanu, obzaruje pa, da se ni nič storilo, da bi nehala vojna v južni Afriki. Kozłowski je ožigosal postopanje pruske vlade nasproti Poljakom. Grof Stürgkh je zadovoljen z ekspozejem, zlasti z naznanilom o obnovitvi trozveze. Potrebna je gospodarska zveza med Avstrijo in Ogersko. Ba sevi je zahvalil ministra za pomoženje konzularnih zastopov in diplomatskih. Trozveza in druge veljavne pogodbe so pripomogle premnogo na ohranitev miru. Kot trgovec se ozira zlasti na trgovinske interese ter je naklonjen vsem obstoječim pogodbam

Črtice z ogljem.

Povest, poljski spisal Henrik Sienkiewicz.

Posl. Podravski.

(Dalje.)

Revizor se je smejal, da so mu solze privrele v oči.

»Velečastiti gospod!« vpraša, »kdo se je s kom bojeval, kje in kedaj?«

Župnik priloži roko k ušesu, ter reče:

»Kaj?«

»Vsled smeha že ne morem niti govoriti,« reče revizor gospodu Skorabevskemu.

»Ali si želite smotko?«

»Nemara kave?«

»Ne, ne morem radi smeha...«

Gospod in gospa Skorabevska sta se tudi smejala, a to vsled uljudnosti do revizorja, dasi sta ono dogodbo slišala že skoro vsako nedeljo. Zavlada splošno veselje, katero nakrat pretrga tih bojazljivi glas pred hodnikom.

»Hvaljen bodi Jezus Kristus!«

Gospod Skorabevski urno vstane, stopi izpod strehe ter vpraša:

»Kdo ste?«

»To sem jaz, Repova.«

»Kaj hočete?«

Repova se pripogne tako globoko, kolikor ji je bilo mogoče, z otrokom, ki ga je imela na rokah, ter mu objame noge.

»Pomoči, jasni gospod in usmiljenja!«

»Draga Repova, dajte mi vsaj v nedeljo mir!« seže ji Skorabevski v besedo s takim tonom, kakor bi se bila hodila Repova pritoževati vsak dan. — »Saj vendar vidite, da imam goste. Vam na ljubo ne morem oditi in pustiti jih same.«

»Pa počakam.«

»Nū, pa počakajte. Jaz se vendar ne morem raztrgati na dve plati...«

Po teh besedah odide gospod Skorabevski znovič nazaj na hodnik, Repova pa se umakne tje kaj k plotu, obkoljujočemu vrt, kjer obstane in čaka. Toda čakala je dolgo, zelo dolgo. Gospoda se je ondi zabavala z razgovorom; na njena ušesa je doletaval vesel smeh, toda njene duše se je dotikal nekako čudno, kajti njej, revici, ni bilo do smeha. Čez nekaj časa se gospod Viktor in gospodična Jadviga vrmeta z izprehoda; trenutek še, na to pa odidejo vsi v sobane. Solnce se je že bližalo k zatonu. Na hodnik dospel strežaj Janko

in jame pokrivati mizo za čaj. Nemudoma zameni mizico, razstavi skudelice ter jame z ropotom devati va-nje žlice. Repova je čakala in čakala. Že ji je prišlo v glavo, naj bi se vrnila domov ter prišla pozneje, toda bala se je, da bi potem nemara ne bilo že prepozno. dete se je nasesalo in zaspalo, toda spanje je imelo nemirno, ker je bilo že od jutra nekako bolešno. Pa tudi sama je čutila, da jo sedaj vročina, a takoj za njo mraz spreletava od glave do pet. Časih se je je polasčevala onemoglost, toda ni se zmenila za to ter potrpežljivo čakala dalje. Polagoma se je stemnilo in je mesec priplaval na obzorje. Miza za čaj je bila že pripravljena, na hodniku so gorele svetiljke, toda gospoda ni prišla, ker je gospodična svirala na glasoviru. Repova je začela moliti pri plotu »Angelj Gospodov«, na to pa je premišljevala, kako ji bo neki gospod Skorabevski pomagal. Kako? Tega ona ni vedela, vsekako pa je sodila, da je on gotovo znan s komisarjem, da tudi z načelnikom: ako njima le poreče, kako je prišlo vse to, pa Bog da, da se še vse spremeni. Pri tem si je tudi mislila, ako bi v tej zadevi gospod Zolzikievič in župan nasprotovala, da bo on gotovo vedel, kje

si ima poiskati pravico. »Saj milostljivi gospod je bil zmerom dober ter usmiljen do ljudij, on me ne zapusti.« In ni se motila, kajti gospod Skorabevski je bil zares dober človek. Dalje se je spomnila, da je bil proti Repi zmerom prijazen, da je njena rajnka mati dojila gospodično Jadvigo; kakšno čudo torej, da se ji je srce napolnilo z nadejo. Da je čakala že toliko ur, to se ji je zdelo tako naravno, da se ni niti zgražala nad tem. Med tem se je gospoda vrnila na hodnik. Repova je videla skozi brajdo, kako je gospodična nalivala iz srebrnega vrča čaj, ali kakor je mati Repove dejala »takšno duhtečo vodo, da imaš od njene vonjave polna usta.« Na to so pili vsi, se razgovarjali in smejali. Še le sedaj je prišlo Repovi v glavo, da bogataši imajo dokaj več radosti in sreče nego prostaki, in sama ni vedela, čemu so ji solze pritekale po licu. Te solze pa so se kmalu umaknile novemu vtisu, kajti med tem je prinesel strežaj na hodnik lonec, iz katerega se je kadilo. Repova se je spomnila, da opoldne ni dela ničesar v usta in da je zarano izpila samo nekoliko mleka. Radi tega se je jel že oglašati glad.

»Ko bi mi vsaj te kosti dali ogrizti!« si je mislila ter bila prepričana, da bi

kakor drugim, kateri je namen: jamstvo miru. Vuković je rekel, da dočim se govori o obnovitvi trozveze, morajo Slovani vprašati, ali se ne da mir vzdržati tudi brez trozveze, ali Avstrija dobiva od trozveze tiste toli opevane dobrine in ali je trozveza pripravljena podpirati našo monarhijo v njeni misiji v Orijentu, kjer ima Avstrija večje interese od Rusije. Na to je prijel Goluchowskega se radi vprašanja glede zavoda sv. Jeronima v Rimu. Goluchovski je na to odgovarjal Kramaru ter med drugim omenil, da je med trozvezo dogovorjeno, ne priobčiti pogodbe. Besedilo francosko-ruske zveze tudi ni znano. Res je pa, da se je priobčila l. 1888. pogodba z Nemčijo iz l. 1877., ali to le iz posebne politične potrebe, da se je pomirilo javno mnenje. Povdarjal, da obnove trozveze odvisi od uravnanja gospodarskih odnosov. Kozłowskiemu je rekel, da poročila o velikanskem izganjanju Slovanov iz Prusije niso istinita, Vukoviću pa je odgovoril glede zavoda sv. Jeronima, da ni istinito, da se je premenilo ime iz kake animoznosti do hrvaškega naroda, tudi Črna-gora ni imela nič opraviti tu vmes, marveč se je po določitvi Sv. očeta vzelo za zavod stare zgodovinske ime. Poročevalec marki Bacquehem je odgovarjal na posamezna izvajanja ter izrekel, da večina odobrava politiko grofa Goluchowskega, pripoznavaje mu zasluge na politično-trgovinskem polju. Potem je pričela podrobna razprava. Sprejeli so nekaj naslovov. Seja pror. ods. je bila včeraj. Dnevni red: Redni iz izredni troški za vojsko.

Dopisi.

Iz Rodika. — Vze dolgo časa je minulo, da vam nismo ničesar sporočali, dasi so nas klerikalni listi iz Gorice in umazana cunja iz Trsta mnogo črnili pred slovenskim svetom, in vse to na podlagi samih lažij. Odgovarjali bi sicer, ali pametni ljudje so nam svetovali, da ni vredno na take dopise niti odgovarjati. (Ali da bi ne mislili, gosp. urednik, da kdor molči, tudi pritrdi; tega ne, videlo se nam je, da ni vredno odgovarjati na dopise počasnega gospoda —) Sedaj pa vam hočem nekaj za našo farno občino koristnega povedati, in sicer:

Dne 10. aprila je sklicala c. kr. pol. oblast konkurenčno obravnavo v Rodiku. Pri tej obravnavi so prisostovali cerkveni odbor in cerkv. starišine za to, da se reši, kako in na čigave stroške se bo zidala v Rodiku farna cerkev. Pri tej obravnavi se je ugovarjalo toliko od cerkvenega odbora in cerk. starišinov, da bi se povsem nova cerkev gradila, z ozirom na pomanjkanje kapitala, kar je tudi c. kr. pol. uradnik kot voditelj seje popolnoma potrdil. G. župnik pa se to ni zdelo umestno, dal je na zapisnik (med tem ko je c. kr. tehnični urad preudaril za zidanje nove cerkve 30.000 kron) sledeče: Po mojem mnenju bi se porabilo za sezidanje nove cerkve le 20—22 tisoč kron in k tem stroškom da bi sama cerkev lahko prispevala 10—12 do 14 tisoč kron; druge stroške pa, da bi farna občina z več deli zložila kakor n. pr. s kamenjem, lesom in delom,

ji dali še več nego kosti, toda ni si drznila prositi, da ne bi postala nadležna ter ne lezla gospodi pred oči pred gosti, za kar bi se utegnil gospod zares razsrditi.

Naposled je bila večerja končana; revizor je odšel takoj in pol ure pozneje sta tudi oba duhovnika sedla v grajsko kočijo. Repova je videla, kako je gospod pomagal gospodu župniku sestri v kočiji ter je sodila, da je sedaj napočil ugoden trenutek, torej je stopila bliže k hodniku.

Kočija je zdrdrala, gospod pa še zakriči za voznikom v temno noč: »ako zvrneš ondi na groblji, pa revržeš tudi jaz tebe!« Na to pogleda na nebo, kakor bi hotel ugibati, kakšno bo jutri vreme, kar končno zagleda v temi belo srajco Repove.

»Kdo je tam?«

»Jaz sem, Repova.«

»A vi ste? Govorite urno, česa si želite, ker je že pozno.«

Repova mu je znovič ponovila vse; gospod jo je poslušal, pušič ves čas iz pipe, na to pa je dejal:

»Draga moja! iz srca rad bi vam pomagal, toda zakle sem se, da se v občinske razmere ne bom mešal.«

(Dalje pride.)

ter teh stroškov da bi kmetje nič ne počutili. (Dobro, gosp. župnik, Vi pa veste, kaj kmetu koristi!?)

Gosp. c. kr. vladni komisar se je opiral na odlok c. kr. namestništva, da kakor v imenovanem odloku določeno, je nujno le, da se cerkev prekrije in nekaj popravi, katerih stroškov pa bi bilo le od K 2600—3000 in te stroške je obvezana sama cerkev pokriti zlasti, ker je dokazano, da ima cerkev povprečno 2600 kron premoženja. (G. župnik, vidite, drugače kakor po Vaše, da morajo le kmetje trpeti.)

Na to prične ugovarjati in glavarstvu očitati, da vže ker je c. kr. oblast to vedela, da je cerkev dolžna sama iz svojega premoženja popravljati, čemu je bilo treba pa toliko kmetov skup sklicevati med tem ko imajo toliko nujnega dela na polju; dosti bi bilo samo cerkveno oskrbnitvo, katero bi vse potrebno za cerkev napravilo. (Bravo, g. župnik, docela novo cerkev graditi ter nam posestnikom nakopiti kakih 30.000 K dolga, ta bi bila pač lepa!), drugič se je izjavil g. župnik, da cerkev ne more za pravico iste sama stroškov nositi, ker nima gotovega denarja, ter vse, kar ima, da je pri kmetih, od katerih pa da ni mogoče nič iztirjati. (Gosp. župnik, pred pa ste rekli, da cerkev lahko prispeva za zidanje od 10—14 tisoč kron; torej kje je vaša vest in odkritosrčnost?) — Samo posestniki morajo biti na vse strani škodovani, po Vašem mnenju. Tu se razvidi, kako nas on ima rad in kako bi nam rad kaj pomagal, da bi nas le v stroške zapeljal, namesto nam koristil. Tisti pa, ki mislite, da gosp. župnik hoče dobrote deliti, spregledajte, kaj se za košesom suče; bodite pravi moške ter glejte za blagor družine, občine itd., ne pa samo to, da vas on po klerikalnih listih hvali, samo da volite njega, ter on s tem podpira breznarodni klerikalizem, katerega v naši občini in sploh v deželi ni potreba.

Pri zaključku zapisnika svetuje mu c. kr. pol. uradnik, da naj on prevzame nadzorstvo dela, na kar pa odgovori: Jaz nisem »Fachmann« (zvedenec) takega dela, mi ni mogoče. (Gospod župnik, pa popred za zidanje nove cerkve in kmetom napraviti troške, ste bil zvedenec?) Sedaj ko je določeno, da mora sama cerkev iz svojega premoženja popravljati, niste več zvedenec. — Kako to neki —?)

Vsi farani pa se imamo zahvaliti gg. odbornikom, kateri so vso stvar pojasnili ter s tem davkoplačevalcem mnogo koristili. Amen. —

Domache in razne novice.

Pevskemu in glasbenemu društvu je daroval jako znan kromberski rodoljub 10 kron. Hvala! Mnogo posnemovalcev!

„Glasbena šola“. — Gosp. R. Benisek, ki je dovršil nauke na konservatoriju v Pragi, nastopi že prihodnji ponedeljek kot učitelj petja in koncertni vodja možkega in ženskega pevskega zbora in učitelj v „glasbeni šoli“. Gosp. B. je bil jedno sezono kapelnik opere in pozneje meščanske godbe v Ljubljani. Upamo, da smo z njim pridobili izborna moč, ki povzdigne ugled in veljavo društva in prekoristne šole.

Smrtna kosa. — V četrtek so pokopali v St. Andrežu pri Gorici gosp. Antona Čoš-a, gostilničarja in posestnika v Nunki ulici. Gostilna „pri belem zajcu“ je znana dobvo ne le nam, marveč tudi izvengoriškim Slovincem, zlasti s Kranjskega, kjer je bil pokojni Čoš kot vnotržec dobro poznat. S pridnostjo in varčnostjo se je dokopal pokojnik iz malega do znatnega premoženja. Zadnja leta je bil bolan na revmi, katera ga je sedaj položila v grob. Bodi mu blag spomin, preostalim naše sožalje!

Društvo „Podgora“, ki goji petje in tamburanje, je priredilo na Vnebohod svojo prvo veselico. Vkljub neprijetnemu vremenu se je zbralo precej veliko občinstva, med tem odlični del iz Gorice. — Tamburaši se vadijo šele kake 4 mesece, pa so že pogumno nastopili in svirali dovolj težke komade z neko ročnostjo, da smo jih občudovali. Treba vedeti, da so to samo domači fantje, delavci. — Enako je s petjem. Sami domači glasovi prostih delavcev! Petje in tamburanje je vodil g. Vuga, znan po svoji marljivosti in požrtvovalnosti že iz „Goriškega Sokola“. On poučuje tamburanje. Ta večer je moral pa nastopiti tudi na čelu pevskega zboru, ne da je prej poučeval. Svojo težko nalogo je dobro rešil.

Častitamo mlademu društvu na tem prvem nastopu. Upamo, da ne ostane prvi in edini, marveč da bodo sledili leto za leto drugi, čedalje z lepšim vspehom. Dobre volje in poguma članom ne manjka, kakor smo videli, torej le vstrajno naprej!

Maldo društvo si je postavilo znamenito nalogo, družiti podgorske Slovence, gojiti lepo slovensko pesem in z njo — narodno zavest v tej prevažni naši postojanki, na katero prežé sovražniki od vseh strani. Kdo drugi kaj stori v tem pogledu v Podgori?!

Nameni društva „Podgora“ so pač tako lepi, da bi jih morali pospeševati Slovenci brez razlike politične stranke. Ali tudi tu so naši „kavci“ izostali kakor en mož. So pač brezdomovinska črna banda! Treba bo torej tudi ta boj izbojevati brez njih! — Tudi prav!

Eleonora Duse, ta znamenita igralka, se je odzvala povabilu tukajšnjega gledališča ter nastopi v Gorici dne 17. ali 18. t. m.

Posebna deputacija, sestojeca iz delegatov goriskega magistrata, deželnega odbora in trgovske in obrtne zbornice pod vodstvom deželnega glavarja pojde v ponedeljek na Dunaj, kakor pravijo, radi mnogih in važnih vprašanj, ki zadevajo celo deželo, katera treba v ministerstvu točneje pojasniti. — Kakor pa se nam dozdeva, bo vsa akcija — laska, in „cela dežela“ bo bržčas imela malo od tega! V ostalem pa: Vederemo!

Žegnani falotje. — Klerikalni listi kaj radi potožijo o naši „surovosti“. Toda ni pomoči! Bobu bob, popu pop, lumpu lump! Danes moramo zopet jedno prav surovo zagosti žeganim falotom okoli „Prim. Lista“, ki ne dajo miru. Plačani so, dobro jih re-dimo v Gorici, da bi bili tu apostoli resnice, miru in ljubezni, pa so edino za zdražbo, za sovraštvo, za laž, za obrekovanje, za podiranje dela drugih, in še mislijo, da so nedotakljivi, ker so žegnani.

V „Prim. Listu“ so se zopet spravili na „Pevsko in glasbeno društvo“. Žegnani falotje bi radi društvu škodovali z infamnim namigavanjem na „dogodke v tem društvu“, — pa se opirajo edino le na govoricu o dogodku, ki nima z društvom nikake dotike, ako bi bila tudi resnična. Ne kak dogodek v društvu, niti ne dogodek v Gorici, — marveč le neka govoricu o dogodku zunaj Gorice in zunaj društva je žeganim lopovom povod, da skrivnostno govoré o „dogodkih v Tumovem društvu“, pred katerim svaré stariše, naj pazijo na sinove in hčere. — Da člani kakega društva niso angeljci, to je gotovo; da celota ni odgovorna za dejanja posamičnikov v njihovem zasebnem življenju, je tudi gotovo. Seveda more celota varovati svoj ugled, svojo čast, če treba tudi z operacijo rane, ki se je pokazala. „Pevsko in glasbeno društvo“ vé dobro, kako treba varovati svoje dobro ime proti vsakomur; to je vedno storilo in še stori, kolikorkrat bo treba. Tudi proti „P. L.“ Kedar zamudi kaj na to stran, pade nanj tudi senca..., drugace pa vsa čast mu! In tako tudi v tem slučaju!

Goriški mežnar n. pr. je šel na izlet v Ajdovščino; tam se je opil in zakrivil kako neumnost ali tudi kaj hujšega. Vprašamo: kaj more cerkev za to? Ali bomo mi pisali potem ... o žalostnih dogodkih v sv. cerkvi? — Ali drug slučaj: Sodni uradnik ali sluga je šel na izlet ven iz mesta; vesel je bil, opil se je in počel kako neumnost, da so ga morda i zaprli... Ali bo „Prim. List“ pisal potem o... „dogodkih na sodnji?“ Vemo, da ne bo! Toda tu je šlo za to, ako le mogoče škodovati neizmerno važnemu društvu, katerega žegnani lumpje ne gledajo radi, zato udri, lazi, sumničji! Kako je mogoče... ostati hladen v očigled tako hudčevi zlobi par ljudij, ki bi morali biti vzgled krščanske resnice, miru in ljubezni? Mi ne dobimo v sladki slovenski besedi dovolj surovih izrazov, da bi te žegnane barabe primerneje ožigosali. Pa kaj beseda, ta sploh ni več na mestu, kjer bi mogel vredno govoriti edino le pasji bič!

Ali žegnani potepini morda mislijo, da potlacijo s tako predrznostjo Fridolinske škandale v „Alojzijevišču“? Varajo se! Kazenska sodnija brata Fridolina že išče, ali zdi se, da je dobil prav od navihanih lumpov pri „P. L.“ navodilo, naj pobegne iz Avstrije in se skrije, da ga pravica ne najde in bo vsa reč potlačena. Bomo že mi skrbeli za to, da ne bo! To pa povemo, da žeganim falotom tam okoli „Prim. L.“ že preženemo korajžo, posegati v naša društva s toliko nesramnostjo,

kakoršno so pokazali zadnje z „govoricu“, ki utegne tudi le govoricu ostati.

„Zaljiva očitanja“ proti dr. Šustersiču. — Tudi „Prismojenec“ pripoveduje, da je „Ostdeutsche Rundschau“ preklicala očitanja proti dr. Šustersiču, radi katerih je bil vložil tožbo. No, „Ost. R.“ mu je očitala bržčas nekaj preveč, radi tega je tožil. In ker Wolfu, ki je duh omenjenega nemškega lista, kateri je njegov, v sedanjem položaju gotovo ni ljuba nikaka tiskovna pravda, ker je postal tudi sam žalosten junak, je dal preklicati obdolžitve proti dr. Šustersiču. Prvi je umazan, drugi je umazan, srečala sta se, kakor je že rekel „Slov. Narod“, dva zamorca, katera se ne boste tepla radi tega, ker sta črna. Vran vranu ne izkljuje oči! — Jako značilno za „katoliško“ stranko pa je to, da bobna po svetu, da je dal Wolf Šustersiču zadoščenje s tistim preklicom; značilno je tudi, da se čuti Šustersič zaljenega od Wolfa, dotim ga drugi čisti listi niso zalili in jih ni tožil! K Wolfu ga vleče srce. Ali bi rad svojo žindro pocukral?!

„Prismojenec“ pa meni dalje, da bi bilo prav, ako bi tudi „Soca“ in „Nar.“ preklicala, kar sta neresničnega pisala o dr. Šustersiču! — Na to stran naj se le potolaži dr. Drejc! „Soca“ nima nič preklicati. Ako bi bilo kaj neresničnega v „Soči“ o dr. Šustersiču, ni bil ta hitro tožil. Toda tega ni storil, ker kar smo pisali o „žindri“ in o umazanih rokah, stoji pribito; je vse resnično.

Hi koncu pribijemo se to, da je tudi „Prim. List“ glede na afero z žindro pisal o dr. Šustersiču, da je kot predsednik „Zveze“ kriv nepošteno agitacije. Žindra je žindra in Šustersič je Šustersič, pa ga perite, kakor ga hočete! Zamorca ne pobeli nobeno milo.

Vitez Jaworski ga je bil spoznal kmalu prav korenito; zato mu je bil dal nekoč nasproti grofu Coroniniju v kuloarju poslanske zbornice jako lep naslov....

Zidarska šola v Rončah je sklenila v nedeljo popoldne svoje šesto leto. V minolem šolskem letu je obiskovalo to šolo 58 učencev, in sicer v treh razredih. Poučevalo se je prostoročno risanje, modeliranje, računstvo in spisje po 8 ur na teden v vsakem razredu, kakor posnemamo to iz nagovora g. Bajca, voditelja te šole. K sklepu šolskega leta so prišli gg. ravnatelj obrtne šole v Trstu in nadzornik obrtnih sol vitez Heský, dvorni svetnik vit. Klodič-Sabladoski, ravnatelj ženskega učiteljskega v Gorici Štef. Križnič ter mnogo občinstva. Slovesnost je zaključil okr. sol. nadzornik g. Finžgar, vspodbujaje mladino k pridnosti in k rednemu obisku šole, ki je rodila že obilo dobrega sadu. Neobhodno potrebno je, je rekel g. nadzornik, da naše ljudstvo napreduje v vseh strokah, takisto tudi v zidarski. Hi koncu so zaklicali trikrat „živio“ cesarju in mladina je zapela cesarsko pesem, na kar je bila slovesnost pri kraju.

Nameravan uboj? — V torek v jutro je našel neki mlekar iz Orehovelj pri Vrtojbi na tleh ležečega brez zavesti 23-letnega Avgusta Banjona iz Vrtojbe. Naložil ga je na voz s pomočjo drugih ter ga peljal v Gorico v bolnišnico. Banjon je ranjen po telesu ter na glavi. Ne zave se nič. Torej se ne ve nič, kaj in kako se je zgodilo z njim.

Dela pri pokritem trgu v Gorici napredujejo tako, da bodo skončana do jeseni ter bo mogoče pokriti trg izročiti prometu tje začetkom novembra letošnjega leta. Dela vodi poleg občinskih inženirjev arhitekt Pokorny.

Le štirje so možje. — V neki briski vasi je več mož, kateri zaslužijo to ime ter se sme jim reči: to so možje. Ali nedavno je razpravljal tamkajšnji gospod nunc vprašanje, koliko da je mož v tisti vasi, in prišel je do sklepa, da so le štirje: župan in še trije drugi, ki so nekam čudni možje. Ali vsi ti štirje so pristaši nuncovi, in zato jih je izbral za možje, drugi pa so tako-le nekako šeme, možje pa niso; vsaj tako so razumeli nunca ljudje, ki so to čuli. Mož je lahko v vasi v obeh nuncovih vsak, kdor mu je slepo orodje, ako ne, pa ni mož. Tako sodijo na katoliški podlagi o možéh. Ako hočete izvedeti, kdo tako sodi, smete vprašati povsod po Brdih, samo kozanskega g. nunca ne, ker ta ne ve nič o tem!

Kurat Ferjančič z Groč je bil obsojen na dva meseca v ječo, kakor smo svoj čas poročali. Žrtve, ubogi kmetiči, že sedijo v zaporih v Ljubljani, za kurata pa je bila šla pritožba na kasarjski dvor. Ali ta

sodnija je odbila pritožbo; vsled česar ostaje pravomočna prvotna obsodba na 2 meseca. Kurat pojde torej v luknjo, v katero je že spravil uboge zapeljane kmete!

„Na počivalu“ — „Ruhenu“. — Neki kraj v lepi okoliški vasi se imenuje „Na počivalu“. Tam stoji čedna hiša, in če govorijo o njej, govorijo o hiši „na počivalu“. Prišel pa je neki nemški profesor, kupil tisto hišo „na počivalu“ in nekega lepega dne je dal napraviti ná-njo napis z lapidarnimi crkami: Ruhenu.

Do domačinov, med katerimi se je naselil, kaže ta gospod malo spoštovanja, ker sicer bi bil obdržal staro običajno ime! — V ljudski govorici ostane seveda še nadalje ime „na počivalu“, prekrstitev v „Ruhenu“ pa beležimo tudi radi tega, ker se utegne pripetiti čez leta, da bo kak tuji opisovalec naših krajev trdil, da je bil Nemeč, ki je krstil oni kraj za „Ruhenu“, Slovenci pa so ga poslovenili po svoje „na počivalu“! Imamo razne skušnje z različni opisovalci in zgodovinarji! — V obratnem slučaju bi „kulturni“ Nemci Slovencu hitro namazali hišo in ne dali miru, dokler bi slov. napisa ne odstranili!

Nesreča. — V sredo popoldne se je peljal Pelicon Karol, mesar iz Sovodenj, proti ulici Sv. Klare. Na voglu proti Šolski ulici se je konj branil iti naprej, na kar ga je udaril Pelicon z bičem. Ali tu je konj udaril z nogo nazaj ter krenil proti zidu, kjer je sel v tistem hipu neki Hren Ivan s Placute. Konj ga je vrgel na tla in voz mu je šel čez noge ter mu prizadel lahke poškodbe tako, da je mogel moč sam domu.

Izpred sodnje. — Rih. Visintin in Ant. Cechet iz Fojana sta šla 24. marca letos proti domu, kar sta zagledala, kako zegneta v zapor dva redarja nekega Bravlina. To ju je tako grabilo, da sta rekla, da ta večer so ne devlje ljudi v zapor, da ta večer zapovedujeta ona dva. Obtožnica pravi tudi, da sta postopala nasilno z redarjema. Obtožnica sta to tajila, ali sodnija ju je obsodila, Visintina na 3 mesece, Cecheta pa na 6 tednov trde ječe.

Jakob Vizintin iz St. Martina na Krasu je bil prišel v prepir z bratrancom Jakobom. V pretepu ga je ranil na obrazu s „fovcem“. Zdravniki so odklonili težko telesno poškodbo, na kar je bil obsojen Vizintin le na 3 tedne ječe.

Unijatsko gibanje se širi. — Dobili smo iz Trsta to-le pisanje:

Uredništvu „Soče“ v Gorici. Te neljem § 19 tis. zak. zahtevam da z ozirom na članek „Unijatsko gibanje se širi“ priobčen v Vašem listu z dne 22 aprila 1902 št. 47 objavite nastopni uradni popravek:

Ni res da se v škofijskem ordinarijatu čita matuljska „Prava Naša Sloga“ in ni res da se kapiteljski vikar Petronijo peča s Krstičem.

Tržasko-Koperski škofijski Ordinarijat c. v. Trst, 1. majnika 1902

Fran Petronio, Cap. Vikar.

„Musolino“ prepovedan. — V gostilni „pri ogerski kroni“ daje predstave mario-netist Massi iz Italije. Napovedal je tudi „dramo“ pod naslovom „Musolino“ ter predložil tekst tukajšnjemu glavarstvu, katero pa je igro prepovedalo. Obravnava proti banditu Musolino se ni končana, vendar igrajo že po gledališčih v Italiji igre o Musolinu, v katerih ga proslavljajo. Mogoče le v Italiji!

Listnica. — Gg. dopisnikoma iz Pr. in P.: Prihodnjic. — Morali smo odložiti radi pomanjkanja prostora tudi še več drugega gradiva.

50.000 kron znaša glavni dobiček loterije gledališnih igralcev. Opozarjamo čitatelje, da bode zrebanje nepreklicno dne 19. junija 1902. — Posamezni dobitki se izplačajo v gotovini z 10% odbitkom.

Razgled po svetu.

Delegacije. — Proračunski odsek: Nemški nacionaanci so vložili izjavo, po kateri se izrekajo proti nabavi novih kanonov, ker se nahajamo v težki gospodarski krizi. Kslovski je zahteval med drugim milejše postopanje z vojaki, Kramat glasuje proti proračunu, ker je vlada neprijazna Čehom. — Končno se sprejme redni in izredni proračun ter kredit 38 milijonov K s 13 glasovi proti 5.

Ministerski svet ima danes veljavno sejo, v kateri je razgovora o avstro-ogerski pogodbi. Pogajanja Körberja s Szellom so ostala brez uspeha. Ali kljub temu se zatrjuje, da se dožene nekako sporazumljenje, tudi ker cesar tako hoče.

Čuje se tudi, da iz Peste delajo na to, da bi Körberja strmoglavili.

Delegacijam predloženi skupni proračun izkazuje skupno bruto-potrebnost 372.437.836 kron, za 8.481.193 kron več nego minolo leto. Svota v pokritje znaša 6.385.464 kron, ostaja torej čista potrebnost 336.052.372 kron, ki je za 8.237.406 kron večja nego prošlega leta. Proračun vojnega ministerstva izkazuje večjo potrebnost v ordinariju za 5.998.000 kron, ki se po velikem delu porabi za topove. V posebni predlogi na zahteva vojni minister za topove se 38 milijonov kron.

Ako bodo poskušnje s topovi novega modela v prihodnjem letu dovršene, bo vojna uprava za l. 1903. zahtevala še nadaljni del nabavnih stroškov za poljske topove, ki pa ne bo presegal 40 milijonov kron.

Ministerstvo za vnanje stvari pa zahteva v posebni predlogi naknade kredite za 1901. in 1902. v pokritje stroškov povodom homatij v Kitaju in sicer za 1901. 2.060.000 kron, za l. 1902. pa 2.366.000 kron. V predlogi se opaza, da se glede oskudnostnih svot, ki jih mora kitajska vlada plačati posamičnim državam, še vrše pogajanja. Avstro-ogrska je zahtevala oskudnino 14.714.278 kron, in sicer na račun vojaške akcije 14.640.000 kron in v oskudnino Avstrijcem in Ogrom 74.278 kron. Ta svota se utegne skrečiti na 2%.

Cesar in obnovitev nagodbe z Ogersko. — Cesar je sedaj ob delegacijah v Budimpešti rekel nekemu aktivnemu politiku, da je odločen nasprotnik temu, da bi se raztrgala carinska skupnost obeh državnih polovic. Dostavil je še, da „ako se to zgodi, potem sem zastoj živl svojih 70 let“.

Skupni državni dolg v Avstriji znaša 5.438.939.759 K, dolg cislitvanske polovice pa se posebej 3.163.516.424 K. Nadalje je skupni neplačani dolg v papirnatih bankovcih v znesku 242 mil. K. — Če bi pa k temu še pristeli deželne, okrajne in občinske dolgove — bi se nam v glavi zavoljo samih številkih pričelo vrteti.

„Dziennik polski“ je priobčil v stevilhah od 6. 7. in 8. t. m. iz peresa pisatelja Ostaszewski-Baruškega pod naslovom „Slowieny“ studijo našim literarnem razvitku, ki sega do naših novih časov. Zlasti se bavi s Prešernom. Napisana je ta studija povodom IV. časnikarskega shoda v Ljubljani, katerega se udeležijo Poljaki v obilnem številu.

Iz Trutnova poročajo, da se je Wolfovega shoda v četrti udeležilo okoli 2000 ljudi. Shod je odobril Wolfovo politiko ter mu izrekel zaupnico, obsodil pa Schönererja radi rogoviljenja proti Wolfu. Wolf je rekel, da vstraja v boju do skrajnosti.

Štrajk v Ljubljani se nadaljuje. Delavci ki delajo, strajajo orožniki, ali takih delavcev je le malo. Delavci hočejo 10 urni delavnik in zvišanje plače. Poprej, dokler se jim ne ugodí, ne neha štrajk.

„Zvezda“ na Dunaju priredi jutri zabavni večer s tem vsporedom:

1. Pozdrav gosp. predsednika Jakoba Pukla; 2. I. Kocjančič: „Majnik“, poje društveni moški zbor; 3. a) Aug. Huber: „Spomini na Rigi“, koncertna fantazija; b) Granado: „El Turia“, valček — igra na citre gospica Marica Luzar; 4. a) Gerbič Fr.: „Skepalna roke si bele“; b) Medved A.: „O zlata doba, srečnih dni“, poje tenor solo g. Pavel Kozina, na glasoviru spremlja gospica Ivana Pirz; 5. Stanko Pirnat: „Zalost“, poje osmeroglasen društveni mešani zbor; 6. a) Dr. B. Ipavic: „Vse mini“; b) I. Žirovnik: „Kukavica“, poje Vinko Krusičev mešani kvartet; 7. Anton Hajdrih: „Mladini“, poje društveni moški zbor. Mej posameznimi točkami udarjajo gospodje tamburaši slavnega hrvatskega akademičnega društva „Zvonimir“. — II. Šaloigra: „Gluh mora biti“. Igrajo gospodje slovenski akademiki oziroma člani slavnega slovenskega akademičnega društva „Slovenija“.

„Le Mouvement Macedonien“ se imenuje list, kateri je začel izhajati v Parizu, ter se peča, kakor že povedano v naslovu, z macedonskim gibanjem. Izhaja po dvakrat na mesec. Šef-urednik je Simon Radev, urednik Vladimir Doline. List je, kakor vidimo iz dopisane nam številke, dobro urejevan ter ima polno poročil iz raznih krajev Macedonije, Srbije in Armenije.

Grof Tolstoj in nadvojvoda Franc Ferdinand. — Praška češka akademija znanosti in umetnosti je sklenila, imenovati največjega ruskega pesnika, grofa Leva Tolstega, svojim zunanjim častnim članom. Toda imenovanja mora potrditi cesar. Prej pa se predlog za imenovanje pošlje pokrovitelju akademije, torej češke znanosti in umetnosti, nadvojvodi prestolonasledniku Francu Ferdinandu v pregled. Nadvojvoda je to pokroviteljstvo podedoval po svojem očetu, torej ni bil imenovan ter ga za pokroviteljstvo nihe ni prosil. Nadvojvoda pokrovitelj pa je ime Tolstega prečrtal, preden je bila lista novih častnih članov predložena cesarju v odobrenje. Češka akademija je hotela počastiti samo sebe, da je imenovala Tolstega svojim častnim članom, kajti s tem je pokazala, da se svoje dolžnosti zaveja. Franc Ferdinand pa misli drugače, tako kakor misli sv. sinod in ruska vlada s carjem vred. Tolstoj je velik umetnik in tudi vzor kristijana, a hkratu neodvisen mislilec, revolucionar v svojih nazorih, ki pobija stare ideje in domišljavost nekaterih krogov ter pridiguje enakopravnost vseh ljudi, ki so posteni in

delavni. Tolstoj je vzor kristijana, ki živi pošteno, čisto, človekoljubno, pokaže pri vsaki priliki svoje plemenito srce, — a nadvojvoda Franc Ferdinand ga je vzlic temu črtal, saj se mora ravnati po vzgledu sv. sinoda, ki je Tolstega prekel in tudi Gorkega črtal iz liste častnih članov ruske akademije. Tolstoj je revolucionar, zato ga avstrijski nadvojvoda ne mara, kar je docela naravno. Tolstoj je mož svobode in napredka, Franc Ferdinand pa pristav avstrijskih klerikalcev, protektor katoliškega Schulvereina itd. Zato nadvojvoda ni mogel postopati drugače ter mu njegovega čina ni možno zameriti. Zdi se nam pa, da umetnosti in svobode vsi protektorji ne spravijo več s sveta, četudi delajo preko imen umetnikov prvakov še tako debele črte.

Mesto St. Piero na otoku Martinique v Ameriki je uničil vulkan. 25.000 ljudij je poginilo.

Razne vesti. — Dne 12. t. m. se bo vršil v Berlinu shod nemških mest, na katerem nameravajo slovesno protestovati proti novemu carinskemu tarifu. Zastopanih bo okoli 800 mest. — Pri Mayenneville na Francoskem je skočil s tira romarski vlak, 9 oseb je ostalo mrtvih, 11 je ranjenih.

Narodno gospodarstvo.

Izvojni trg. — 18. t. m. se otvoril trg, na katerem se oddaja razno sadje in drugo za izvoz. Vse sadje in drugo, ki se pripelje v ta namen v Gorico, se ima peljati takoj na ta trg, kateri bo odprt vsaki dan ob 3. zjutraj. Od 3. do 5. je čas za vaganje, ob 5. pa prične kupčija. Po gostilnah ali kje drugodi se ne sme puščati takega blaga kakor tudi ne kupčevati pred določenim časom. Kdor to prestopi, plača globo do 200 K. Oddajajo se na trgu prostori stalno in za nekaj časa. Vse drugo se poizve pri tržnem nadzornistvu.

Opozarja se vse one, kateri dovažajo sadje, posebno črešnje na trg v Gorici, da je to, kar prinesejo, zrelo, ker drugače jim isto odstranijo ter vržejo proč, kar povzroča veliko škodo. Opozarjajo se na to vsi prizadeti kmetje, da ne bodo trpeli škode sami po nepotrebnem ter ne bodo škodovali na sploh trgovini s sadjem.

Mizarska zadruga v Solkanu lepo napreduje. Ze koncem l. 1901. je kazala lep vspeh. Razvoj tekem prvih mesecev tega leta po obca, da bode zadruga do konca l. 1902. vsestranski zagotovljena.

Zadruga tvornica na vodno in parno silo se je konečno uredila. Vodstvo tvornice je prevzel domačin mizarski mojster Fran Gomišček, ki se je izvežbal po odposlancu-mojstru c. kr. tehnološkega muzeja na Dunaju.

Trgovina z vsakovrstnimi mizarskimi izdelki, posebno v Istro in Reko, postaja vedno živahnejša ter je upati, da se ji odpre še tetom tega leta pot v Dalmacijo in Orient.

Le meseca aprila se je prodalo za 21.566 K 81 v blaga, zadržniki so ga izročili za 16.195 K 49 v; prometa je bilo 103.724 K 56 v.

Člani vedno še pristopajo ter je zeleti, da se v zadrugi zjedinijo vsi obrtniki z lesom cele dežele. Zadnji čas je za to. V Trstu se snuje produktivna zadruga mizarjev, le v trdni zvezi bo mogoča konkurenca!

Mlekarska zadruga v Lubinju razpostavi svoje načrte za novo mlekarnico in solo od 11. do 18. t. m. v občinski pisarnici v Tolminu, kjer je do 18. dopoldne uložiti pismene ponudbe za zidarske in mizarska dela. Dela se oddajo 18 t. m. najmanj zahtevajočemu zidarskemu in mizarskemu mojstru.

Književnost.

„Knjižnica za mladino“ št. 26. je izšla; zdaj je pri knjigovezu. Prinaša jako izbrano berilo za mladino višje skupine, od 10 let više.

„Ruski antologiji“ je objavila ugledna „Česka revija“ iz peresa dr. Jos. Varaska jako laskavo oceno. — Deslej smo je prodali še veliko premalo. Stane le 3 K, po pošti 20 v več.

Čistilna voda „Reale“

iz vrelcev Mathias, lastnina Henrika Mattonija v Budimpešti je toplo priporočena od prvih tu- in inozemskih zdravniških avtoritet kot najboljše čistilno sredstvo. Odlikuje se radi množine soli „Glauber“ in grenke soli, katero ima v sebi ter s svojim hitrim in dobrim učinkom.

Zaloga za Gorico: Lekarna G. B. Pontoni.

Služba zadružnega tajnika se takoj odda pri „Splošnem kreditnem društvu“ v Ljubljani. Plača po dogovoru. Ponudbe naj se vložé najkasneje do 15. maja t. l.

Rimske toplice. Tržič (Monfalcone).

Stalna toplina 38°—40°. Doba traja od 15. maja do konec septembra. Zdravijo se posebno belezni v nogah, revmatizem, rakitične in ženske bolezní.

Posredovalnica za zakone.

Rosno, delikatno, z zagotovilom stroge diskrecije za dame in gospode vsakega veroizpovedanja, narodnosti, starosti in poklica.

Kleu, trgovska agentura, Dunaj V. Wehrgasse 11.

Varstvena znamka. **„Koroški Rimski vrelc“** najčistejša planinska kiselka voda, izkušana ob vseh nahodih, posebno otroških, ob slabem prebavljanju, ob boleznih na mehuru in ledvicah. Zaloga: Ed. Fonzari v Gorici Via Vetturini, Caserma in v vseh trgovinah z mineralnimi vodami.

Oglas. Pivovarna **E. Goriup** v ulici Trieste prodaja **ječmenove tropine** kot hrano za živino.

E. LEBHERZ

Gorica tovarna užigalice priporoča prebivalcem Primorskega svoje izdelke raznih vrst posebno izvrstne in zanesljive užigalice

Apollo

Zahvala.

O priliki nenadomestne izgube našega preljubljenega brata in strica

ANTONA ČOŠA,

gostilničarja „pri belem zajcu“

izrekamo tem potom vsem blagim srcem za izkazana odkritosrčna sočutja svojó najprisrčnejšo zahvalo. Posebno zahvaljujemo preč. duhovščino, sorodnike, prijatelje in oddaljene znance, delavsko bralno in podporno društvo ter vse domačine, ki so s svojo prisotnostjo pri pogrebu skazali nepozabnemu ranjkemu zadnjo čast.

Gorica, 9. maja 1902.

Žalujoči ostali.

